

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΒ'

ΣΕΙΡΑ Α'

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σε αυτόν τον Κύκλο αρχίσαμε ανακεφαλαιώνοντας προηγούμενες αναλύσεις μας του ΝεοΕλληνικού παραμορφώματος. Το παραμόρφωμα έχει σαν αναπόφευκτη συνέπεια μόνιμη δυσλειτουργία όλων των ζωτικών συστημάτων μιας κοινωνίας. Η παρατεταμένη Νεοελληνική νόσος, με την επιδεινούμενη παραμόρφωση που προκάλεσε η αρχική ουσιαστική δυσαρμονία του Νεοελληνικού Κράτους, και τη συνεπακόλουθη αθεράπευτη δυσχυμία και δυσλειτουργία οδήγησε τον οργανισμό σε θάνατο.

Ο ΝεοΕλληνισμός είναι νεκρός. Χρειαζόμαστε την Αναγέννηση της κοινωνίας. Χρειάζεται στρατηγική αναβίωσης για τη χώρα. Και την χρειαζόμαστε άμεσα. Οι καιροί είναι ευνοϊκοί γιατί το Άνυσμα της Ιστορίας δείχνει προς μια Γεωπολιτική Ανανέωση του παγκοσμιοποιημένου πανανθρώπινου συστήματος και μια πολιτιστική Αναγέννηση με νέο βάπτισμα του Πνεύματος της Εποχής στο Κλασσικό. Η ανθρωπότητα εισέρχεται σε νέα ιστορική φάση κυριαρχίας του ενδοκοσμικού μοντέλου φυσικής τελείωσης. Όπως τραγουδούσε ο Βιργίλιος, μέσα στις φοβερές οδύνες και σπασμούς της νέας γέννας, τις παραμονές της οριστικής εγκαθίδρυσης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας:

«Έχει ήδη επέλθει η εσχάτη εποχή των Σιβυλλικών χρησμών,

απ' αρχής γεννάται η μεγάλη σειρά των αιώνων.

Ἦδη επανέρχεται ἡ Παρθένος, επανέρχονται τὰ βασίλεια τοῦ Κρόνου,

ἤδη νέα γενεὰ καταπέμπεται ἀπὸ τοῦ υψηλοῦ οὐρανοῦ.

Σὺ τώρα τὸν γεννώμενον παῖδα, με τὸν ὁποῖο ἐν πρώτοις

λήγει τὸ σιδηροῦν καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἐγείρεται ἐπὶ γῆς τὸ χρυσοῦν γένος,

αγνή, ευνόησε, Εἰλείθυια: ὁ σὸς ἤδη βασιλεύει Ἀπόλλων.

...

Ἴδε κλίνοντα ὑπὸ τὸ θολωτὸ βάρος τὸν Κόσμο,

τὴν γῆ καὶ τὶς ἐκτάσεις τῆς θαλάσσης καὶ τὸν βαθὺ οὐρανό,

ἶδε πῶς τὰ πάντα χαίρονται γιὰ τὸν ἐρχόμενο αἰῶνα».

(Ecloga IV, vv. 4-10; 50-2. 40 π.Χ.)

Τόσο ἡ κατεύθυνση τοῦ Ἀνύσματος τῆς ἱστορίας στὸ δυναμερές Νυν, ὅσο (δεύτερον) καὶ ἡ φύση τοῦ υποκείμενου Ἑλληνικοῦ χαρακτήρα, ὅσο (τρίτον) καὶ ἡ πολιτιστικὴ παρακαταθήκη

της Επανάστασης του Λόγου και της Κλασσικής τελειότητας (παράδοση άγνωστη, ανενεργός και ακυρούμενη στον ΝεοΕλληνισμό), όσο και (τέλος, τέταρτον) αυτή η ίδια ακριβώς η τελευταία του ΝεοΕλληνισμού (κηδευομένη χωρίς θρήνους αλλά με χαρά και ευαγγελισμούς ανάστασης) – όλα συντείνουν στο να γίνεται η απαιτούμενη δημιουργική καταστροφή στη χώρα ιδιαίτερα εύκολη, άπαξ και υπάρξει η αποφασιστική Τροπή. Αλλά η Τροπή είναι ταυτόχρονα επίσης εξαιρετικά δύσκολη λόγω των
sui
generis

χαρακτηριστικών του ΝεοΕλληνικού παραμορφώματος, το οποίο έχει μετεξελιχθεί σε σατανικό σχέδιο αποκλεισμού κάθε δυνατότητας αλλαγής του. Οι ηγετικές αναξιοκρατίες έχουν αυτοεγκλωβιστεί σε έναν λαβύρινθο από τον οποίο δεν υπάρχει κανονική έξοδος και ο Μινώταυρος μπορεί να παραμονεύει σε κάθε γωνία.

Εύκολη και δύσκολη λοιπόν ταυτόχρονα η οδός Αναγέννησης. Η κοινωνία πάντως είναι έτοιμη.

Διαπιστώσαμε ότι για τη Μεγάλη Τροπή χρειάζεται Στρατηγική Αναγέννησης που να πληροί τέσσερις γενικούς όρους: να είναι συνολική και συνθετική, να είναι ριζοσπαστική, να είναι ειδωλοκλαστική και να εδράζεται απολύτως στην αρχή της Ελευθερίας.

Την προηγούμενη Πέμπτη ξεκινήσαμε την ανάλυση της εξειδίκευσης μιας τέτοιας στρατηγικής γύρω από θεμελιώδεις άξονες αντιστοιχούντες στους βασικούς τομείς δομής, λειτουργίας και πολιτικής του κράτους μιας κοινωνίας.

Ο πρώτος άξονας είναι η ίδια η σύσταση του Κράτους.

Σε προηγούμενους Κύκλους Σεμιναρίων είχαμε αναλύσει ενδελεχώς τη γένεση, φύση,

τέλος, μορφή και λειτουργίες του Κράτους.

Τα έσχατα στοιχεία της ιστορικής πραγματικότητας είναι τα ανθρώπινα άτομα, οι συγκεκριμένοι άνθρωποι. Όλα τα άλλα είναι κατασκευές απλούστερες ή συνθετότερες, μηχανικότερες ή οργανικότερες, από άτομα. Κάθε άτομο έχει την ανθρώπινη φύση, αλλά όχι στην πληρότητα της παντέλειας της ουσίας του ανθρώπου. Το συγκεκριμένο άτομο ορίζεται κατ'εξοχήν από μια δέσμη δυνατοτήτων που αντιπροσωπεύουν μια μερική άποψη της ολοσχερούς φύσης του ανθρώπου. Η ορίζουσα αυτή δέσμη δυνατοτήτων αποτελείται από εκείνο το μέρος του δυναμικού της ανθρώπινης ουσίας που μπορεί να εξελιχθεί σε ενεργείς ικανότητες ιδιαίτερης λειτουργικότητας. Ο πραγματικός, εσώτερος εαυτός κάθε ατόμου είναι ακριβώς αυτή η χαρακτηριστική γκάμα μέγιστης λειτουργικότητάς του, η ορίζουσα δέσμη μαξιμαλιστικά ενεργοποιήσιμων δυνατοτήτων του, το μέρος της ανθρώπινης φύσης που είναι δραστικότερο στη σύσταση του ιδιαίτερου χαρακτήρα της ταυτότητάς του. Αυτόν τον πραγματικό εαυτό του μέγιστου δυναμισμού μας καλεί το Δελφικό πρόσταγμα να βρούμε, καθένας μας: Γνώθι σαυτόν.

Η εξαιρετική διαφορισιμότητα και συνθετότητα της ανθρώπινης φύσης δημιουργεί την ανάγκη ευρείας και βαθείας διαδίκτυωσης των ατόμων μεταξύ τους. Η εξειδίκευση της χαρακτηριστικής ταυτότητας κάθε ατόμου, ο περιορισμός δηλαδή της ορίζουσας δέσμης δυνατοτήτων του πραγματικού εαυτού μας ώστε να επιτυγχάνεται μέγιστη λειτουργική απόδοση σε ένα ορισμένο φάσμα ενέργειας, **κάνει μεγαλύτερη την ανάγκη καθενός ατόμου από την οικεία δραστηριότητα των άλλων.**

Η κοινωνικότητα του ατόμου θεμελιώνεται στο ατομικό συμφέρον του. Η επικέντρωση της καλλιέργειας ενός εκάστου ατόμου στην ορίζουσα των δυνατοτήτων του, στο μείγμα εκείνο ικανοτήτων (τις αρχαιοελληνικές αρετές) που μεγιστοποιούν την ενέργειά του αφενός, και το μακρόχρονο και επίπονο της καλλιέργειας αυτής και της άσκησης των αντίστοιχων ικανοτήτων-αρετών προς παραγωγή έργου αφετέρου, αυξάνουν την εξάρτηση κάθε ενός ατόμου στην πορεία του προς αυτοπραγμάτωση από τις συνεργούσες πορείες των άλλων ατόμων. Για να αυτοπραγματοθώ βέλτιστα χρειάζομαι τη βέλτιστη δική σου αυτοπραγμάτωση. **Γνήσιος αλτρουισμός είναι ο πραγματιστικός Εγωισμός. Ο Ιερός Εγωισμός βρίσκεται στην βάση της κλασσικής οντολογικής αξιολογίας, είναι το θεμέλιο κάθε ουσιαστικής ηθικής. Και, ειδικά τερά, αυτή η δύναμη κοινωνικής συνοχής που παρέχει το ίδιο ατομικό συμφέρον είναι και η αντικειμενική νόρμα κοινωνικής δικαιοσύνης: Δικαιοσύνη είναι «η οικειοπραγία, το τα αυτού έκαστον πράττειν» (Πλάτων).**

Ενα σύστημα είναι δίκαιο αν αφήνει και διευκολύνει το κάθε άτομο να φθάσει στο

maximu
την

ορίζουσα της συγκεκριμένης ταυτότητάς του, αυτό το κομμάτι από την Ιδέα του ανθρώπου που του έλαχε (είναι η «μοίρα», το μέρος, και το πεπρωμένο του) να αναδείξει στο βέλτιστο βαθμό, θεμελιώνοντας έτσι τη δική του, προσωπική, αριστεία.

Το ότι (1) η τελειότητα του ανθρώπου και της δημιουργίας του ευρίσκεται υψηλότερα στην κλίμακα του είναι. Και το ότι (2), ως εκ τούτου, είναι ένα συνθετότατο επίτευγμα. Και το ότι (3) για να αναπτυχθεί εις το έπακρον χρειάζεται την ικανοποίηση ενός πολύπλοκου και ιεραρχημένου συστήματος εσωτερικών αναγκών και εξωτερικών συνθηκών της ανθρώπινης φύσης. Και το ότι (4) η μαξιμαλιστική ικανοποίηση του συστήματος αυτού αναγκών και συνθηκών απαιτεί τη συνέργεια των συγκεκριμένων ατόμων ώστε η ορθολογικά δομημένη συνύπαρξή τους να εξασφαλίζει τη μέγιστη αυτοπραγμάτωση του καθενός εξ αυτών, επομένως τη δραστηριότητά τους στο πεδίο των συγκριτικών πλεονεκτημάτων τους, επομένως τη μέγιστη απόδοση της κοινωνίας τους. **Η αλληλουχία των τεσσάρων αυτών προϋποθέσεων στοιχειοθετεί τον αντικειμενικό λόγο ύπαρξης της κοινωνίας ως συνύπαρξης και συνέργειας ατόμων.**

Η εξειδίκευση της δράσης κάθε ατόμου προκύπτει από την ανάγκη επικέντρωσής του στο συγκριτικό πλεονέκτημα της ορίζουσας δυνατοτήτων της συγκεκριμένης ιδιαίτερης φύσης του και της πλήρους πραγμάτωσης και τελείωσης αυτής της φύσης του κατά την ορίζουσά της. Από το άλλο μέρος, η εξειδίκευση προκαλεί την ανάγκη πλήρωσης του μεγαλύτερου μέρους αναγκών και επιθυμιών του ατόμου από τη δράση άλλων ατόμων. Έτσι θεμελιώνεται με φυσικό τρόπο η Ανταλλαγή αγαθών και υπηρεσιών μεταξύ των ατόμων ως βασική συστατική σχέση της κοινωνικότητάς τους. Γεννάται δηλαδή αυθόρμητα η οικονομική διάσταση της ανθρώπινης ύπαρξης ως πρώτος παράγων συνδιάταξής της σε κοινωνικά σύνολα. **Με λίγα λόγια, στη ρίζα της κοινωνικής συνύπαρξης υπάρχει ο οικονομικός συσχετισμός των ατόμων στην αγορά. Αντικειμενικά, η αγορά είναι οντολογικά πρότερη της κοινωνίας**

Οι κανόνες της συνύπαρξης και συνέργειας των ανθρώπων αρχικά προκύπτουν με φυσικό τρόπο από την αυτοδιευθέτηση των κοινωνικών σχέσεων βάσει δύο αρχών, που και οι δύο απορρέουν από την ανθρώπινη φύση. Οι δύο αυτές αρχές είναι ο Νόμος του Αίματος και ο Νόμος της Αγοράς. Ο πρώτος έδινε τις σταθεροποιητικές αξιολογικές νόρμες στην κοινωνία και ο δεύτερος τις δυναμικές. (Με την κατηγοριοποίηση που έχουμε αναπτύξει σε προηγούμενα σεμινάρια του Κύκλου).

Αλλά η ανθρώπινη πρόοδος στην ιστορία, δηλαδή η κίνηση του ανθρώπου προς την παντέλεια της ανάπτυξής του, διενεργείται υπό το κράτος των δυναμικών αξιών. Η ορθολογική οργάνωση της κοινωνίας των ατόμων προς μεγιστοποίηση της

απόδοσης των ανθρώπινων συστημάτων προκύπτει από τον Νόμο της Αγοράς.

Στην αναγκαιότητα της Αγοράς εξασφαλίζεται η ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων, βάσει των χαρακτηριστικών ικανοτήτων των διαφόρων ατόμων (των οριζουσών τη συγκεκριμένη φύση ενός εκάστου εξ αυτών).

Ο Νόμος του Αίματος εισάγει περιορισμούς στην απόλυτη κυριαρχία του Νόμου της Αγοράς, δημιουργεί εμπόδια στη συνεχή και συνεχώς αναπροσαρμοζόμενη, αυθόρμητη αυτοδιευθέτηση κοινωνικών δομών, λειτουργιών και συσχετισμών, που θα εγγυάτο την απόλυτη ορθολογικότητα της κοινωνίας, και άρα τη μέγιστη απόδοση του κοινωνικού συστήματος. Στην αρχή βεβαίως και για μεγάλο διάστημα των απαρχών της ανθρώπινης ιστορίας, ο Νόμος του Αίματος δρα ως αναγκαίος σταθεροποιητής των κοινωνικών λειτουργιών. Μετά όμως από κάποιο σημείο ανάπτυξης, γεννάται η ανάγκη περιορισμού της περιοριστικής δράσης του. Αυτό το σημείο, σηματοδοτεί την αρχή οικοδόμησης βαθύτερης πολιτικής εξουσίας σε ευρύτερο χώρο. Τοποθετείται στην αρχή της Εποχής του Χαλκού. Είναι η Επανάσταση της τέχνης και τεχνικής. Μεταλλικά εργαλεία και όπλα, η πόλις ως κέντρο αγροτικής περιοχής με συστηματική αγορά, βιοτεχνία και παροχή υπηρεσιών με σημαντικό καταμερισμό εργασίας, εμπορική και στρατιωτική δράση στο εξωτερικό, μεγάλοι ναοί και ισχυρή πολιτική εξουσία. Αγορές, Ακρόπολη, Δημόσια Κτίρια και Ναοί. Συμβαίνει πρώτα στις προηγμένες περιοχές ιδιαίτερης αγροτικής ευφορίας (στα μεγάλα ποτάμια της Αιγύπτου και της Μεσοποταμίας) και διαδίδεται εν συνεχεία περίξ προς το τέλος της 4^{ης} χιλιετίας π.Χ.

Η συστηματική θεσμοθέτηση πολιτικής εξουσίας μεταμορφώνει την κοινωνία των ατόμων σε Κράτος. Κράτος σημαίνει νόμιμη βία (Κράτος και Βία είναι τα όργανα του Δία στην εκτέλεση της ποινής επί του Προμηθέα της Παλαιάς Τάξης κατά τη Δίκη της Νέας Τάξης, στον «Προμηθέα Δεσμώτη» του Αισχύλου). Η πολιτική εξουσία και το Κράτος απαιτούνται για την τήρηση των κανόνων συνύπαρξης και συνέργειας των ανθρώπων στην κοινωνία, όταν χρειάζεται την πρώτη τη απελευθέρωση το σύστημα της Αγοράς από την περιοριστική (αν και σταθεροποιητική) δράση του Νόμου του Αίματος. Το Κράτος αντικαθιστά το Αίμα σαν νέος γενικός σταθεροποιητής και εγγυητής της ορθολογικότερης πλέον κοινωνικής τάξης, στην πρώτη αυτή απελευθέρωση του ατόμου από τις δομές και αξίες του αίματος.

Η λογική αυτή της γένεσης του Κράτους συνεχίζεται σε κάθε προοδευτική μετάλλαξη του κοινωνικού συστήματος κατά την ανθρώπινη ιστορία. Η λογική αυτή καθορίζει τη φύση του Κράτους, τον σκοπό και τις βασικές λειτουργίες του.

Ο τελικός σκοπός του Κράτους είναι η επίτευξη εκ μέρους των ατόμων που το συναπαρτίζουν (και μάλιστα σε μια χρονική ακολουθία επίσης, όχι μόνο στο παρόν) του μέγιστου βαθμού αυτοπραγμάτωσής τους κατά τη χαρακτηριστική ορίζουσα τελειότητας – ικανότητας – αρετής καθ' ενός συγκεκριμένου ανθρώπου. **Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζεται ο εξορθολογισμός των σχέσεων των ατόμων μέσα στην κοινωνία βάσει των ικανοτήτων τους (= της αριστείας τους). Για να πραγματοποιηθεί αυτό με τη σειρά του απαιτείται η ακώλυτη δράση του Νόμου της Αγοράς που περιλαμβάνει σε μια πολυσύνθετη εξίσωση τη συνάρτηση των αναγκών και επιθυμιών όλων των ατόμων κατά τις ιεραρχικές και χρονικές διαφοροποιήσεις τους αφενός, και τη συνάρτηση των οριζουσών ικανοτήτων τους αφετέρου. Πρόκειται για το αντικειμενικό θεμέλιο της συνολικής εξίσωσης ζήτησης και προσφοράς. Η θεμελίωση αυτή της βασικής εξίσωσης στη φύση του ανθρώπου αφενός και στους μεγάλους αριθμούς αφετέρου, την εξαντικειμενικεύει και την ορθολογικοποιεί. Είναι η φυσική Τάξη, ο Νόμος που δεν τον επιβάλλει κανένας αλλά αυτοαναδεικνύεται, αυτοεπιβάλλεται και αυτορρυθμίζεται μόνος του, «με την ποικίλη δράση των στοχαστικών προσαρμογών» σε μεγάλους αριθμούς.**

Είναι στη φύση του Κράτους, επιβαλλόμενο από τον σκοπό και τέλος του, να εγγυάται την ελεύθερη λειτουργία της αγοράς. **Εγγύηση ελευθερίας σημαίνει όμως δύναμη τήρησης των κανόνων λειτουργίας που προκύπτουν αυτόματα σε ένα φυσικό σύστημα αυτοδιευθέτησης. Οι βασικοί κανόνες λειτουργίας ενός ελεύθερου ανθρώπινου συστήματος είναι αυτοί που εξασφαλίζουν πρώτον την απουσία άμεσης ή έμμεσης βίας στην ανάπτυξη και δραστηριότητα του ατόμου, και δεύτερον απουσία άμεσης ή έμμεσης απάτης στις ενδοκοινωνικές σχέσεις. (Η αδιαφάνεια π.χ. είναι έμμεση απάτη).**

Με βία πάλι εννοούμε γενικά κάθε επιρροή που περιορίζει τα όρια ύπαρξης και ενέργειας ενός ατόμου πέρα από αυτά που η ορίζουσα ικανότητά του του προσδίδει μέσα στους αντικειμενικά ισχύοντες συσχετισμούς προς τα άλλα άτομα της ίδιας κοινωνίας. Όλο το δικαϊκό σύστημα του Κράτους παράγεται από τις δύο αυτές κανονιστικές αρχές απουσίας βίας και απάτης.

Βέβαια το δίκαιο μιας κοινωνίας και μετά τη σύσταση του Κράτους περιλαμβάνει πολλές ρήτρες που προέρχονται από την προηγούμενη δικαιοδοσία του Νόμου του Αίματος. (Η «Ορέστεια» π.χ. του Αισχύλου εκτυλίσσεται πάνω σε αυτή την αντιπαλότητα και σύνθεση των δύο δικαϊκών αρχών – και ο Αισχύλος εννοεί την τριλογία αφιερωμένη στις εξελίξεις του καιρού του, στον Χρυσούν Αιώνα της Αθήνας. Λίγο πριν τη διδασκαλία της «Ορέστειας» είχε γίνει η τελευταία απελευθέρωση της Αθηναϊκής πολιτείας από τον Νόμο του Αίματος με την πρακτική κατάργηση του Αρείου Πάγου ως θεσμού παραδοσιακού κύρους). **Όμως η ροπή της ιστορίας είναι προς συνεχή περιορισμό του βάρους της αρχής του Αίματος στο δίκαιο της κοινωνίας, πράγμα που γίνεται με βαθμίδες και σε σημεία αιχμής, διασπειρόμενο εν συνεχεία χρονικά και τοπικά παντού.**

Ο λόγος της ύπαρξης του Κράτους λοιπόν είναι πρωτίστως η εγγύηση της ελευθερίας του ατόμου δια της τήρησης των κανόνων ενός φυσικού συστήματος αυτοδιευθέτησης. Είναι επίσης η εξωτερική ασφάλεια, ώ στε τα άτομα να επιδίδονται απερίσπαστα στην επιδίωξη της αυτοπραγμάτωσής τους. Και είναι τέλος η ίδρυση και λειτουργία μιας διοικητικής μηχανής που θα εξασφαλίζει το εσωτερικό Δίκαιο και την εξωτερική Ασφάλεια.

Πέρα από αυτή την τριπλή λειτουργία, Δικαίου, Ασφάλειας και Διοίκησης, χρειάζεται άκρα περίσκεψη στην επέκταση των αρμοδιοτήτων του Κράτους. Διότι ακόμη και εάν κάτι τέτοιο γίνει με αγαθό σκοπό και καλώς εσκεμμένο σχέδιο, **πρώ τον**, η παρεμβατικότητα στη λειτουργία ενός φυσικού συστήματος εισάγει περιορισμούς που προκαλούν αναγκαία εσωτερικές τριβές μειώνοντας την απόδοσή του.

Δεύτερον,

η παρεμβατικότητα τείνει να αυξάνεται άπαξ και θεσμοθετηθεί, λόγω της ροπής ενός φυσικού συστήματος να ακυρώνει παρεμβάσεις στη λειτουργία του, οπότε χρειάζεται ολοένα μεγαλύτερη παρεμβατικότητα για να κρατηθεί καν το επίπεδο του αρχικού παρεμβατικού αποτελέσματος.

Τρίτον

γιατί αρχής γενομένης, η παρεμβατικότητα τείνει να πολλαπλασιάζεται, επεκτείνεται και βαθαίνει αφού άπαξ θεωρήθηκε ότι υπάρχει τρόπος βελτίωσης της φυσικής λειτουργίας ενός συστήματος. Και

τέταρτον,

γιατί η μεγέθυνση των λειτουργιών του Κράτους έχει ένα σοβαρό crowding

out

effect

για τις δραστηριότητες της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, άρα για τη βέλτιστη επίτευξη των στόχων του ατόμου, η εξασφάλιση της οποίας είναι ο λόγος ύπαρξης του Κράτους.

Η συνοπτική κλασσική διατύπωση των ανωτέρω θεωριών ν ευρίσκεται στον Επιτάφιο Λόγο του Περικλέους κατά Θουκυδίδη. Ορίζοντας το σύστημα που θεμελίωσε τη Δύναμη και το Μεγαλείο της Αθήνας (το κλασσικό θαύμα), ο Περικλής τονίζει τρεις άξονες:

Ισονομία στα ιδιωτικά, Αξιοκρατία στα δημόσια και Ελευθερία παντού. Κράτος Δικαίου, Κράτος Αξιών και Κράτος Ελευθερίας. Κράτος Πλαίσιο και Εγγυητής – όχι Κρατος παρεμβατικό στο εσωτερικό της κοινωνικής λειτουργίας, Κράτος ουδέτερο προς τις δράσεις και τα συμφέροντα των ατόμων, όχι καθοδηγητής των, ούτε ενεργός δράστης δίπλα τους και απέναντί τους.

Για πολλαπλούς, συνεργούντες, συγκεκριμένους λόγους, **το νεωτερικό Ευρωπαϊκό**

Κράτος (σε αντίθεση προς το αρχαίο) κινήθηκε σε κατεύθυνση αυξημένου παρεμβατισμού στην Κοινωνία.

1) Η επικράτηση του Αλλοκοσμικού, Σωτηριολογικού Μοντέλου πνευματικότητας και αξιολογίας, τόνισε τον ρόλο της αγάπης του Θεού προς τους ανθρώπους (σε αντίθεση προς την αρχαία κύρια κατεύθυνση του έρωτα του ανθρώπου προς το τέλειο). **Η αγάπη του Θεού προς τους ανθρώπους μετασχηματίστηκε σε μια πατερναλιστική αντίληψη του Κράτους προς τα άτομα και την κοινωνία.**

2) Ο ίδιος Προστατευτισμός σαν δικαιολογία του Παρεμβατισμού και του Κρατικού Κατευθυντισμού εμφανίζεται και με τη συστηματική θεσμοθέτηση της **Φεουδαρχίας κατά τους Ευρωπαϊκούς Μέσους Αιώνες. Εγκαθίσταται το κρατικό πελατειακό σύστημα** που θα έχει ολέθριες συνέπειες και στα σύγχρονα κράτη.

3) Η θρησκευτικότητα της απαξίωσης της ανθρώπινης ύπαρξης, επιθυμίας και δράσης (έστω μετά την Πτώση), με τη μορφή μάλιστα που πήρε στον ακραίο Προτεσταντισμό, δημιουργεί πίεση για πολιτική και εκκλησιαστική προστασία και καθοδήγηση. Αν όχι σαν ριζικά διεφθαρμένος, τουλάχιστον ως ανώριμος και εγγενώς επιρρεπής προς τα χείρω, ο άνθρωπος, και στις άλλες Χριστιανικές ομολογίες, χρειάζεται την πατρική εξουσία της Πολιτείας και Εκκλησίας. **Το άτομο, αντί για τη μόνη στοιχειακή πραγματικότητα της ιστορίας, γίνεται ένα ελαττωματικό ον με συνεχή ανάγκη στήριξης και προσανατολισμού**

4) Η δημιουργία του **Εθνικού Κράτους** στη Δυτική Ευρώπη, και η εξαγωγή του από εκεί στην υπόλοιπη και στον κόσμο, κατέστη δυνατή με **πρωτοφανείς στην ιστορία μαζικές ομογενοποιήσεις που παρήγαγαν ανθρώπινη ύλη στη θέση του συνόλου κυρίαρχων ατόμων.**

5) Η γένεση της ιδέας του νεωτερικού Έθνους από τον Ευρωπαϊκό Ρωμαντισμό, και η επινόηση της **Ιδεολογίας της Φυλής σαν θεμελιώδους παράγοντος της ιστορίας**, επέτεινε την υποβάθμιση της σημασίας του ατόμου στο ιστορικό γίγνεσθαι και στη συγκρότηση της κοινωνίας και του Κράτους.

6) Η τεχνολογική εφαρμογή της σύγχρονης θετικής επιστήμης στην παραγωγή κατά το στάδιο της Βιομηχανικής Επανάστασης χρειάστηκε εργατικές μάζες ανθρώπινες, και η ανάγκη αυτή αλληλεπέδρασε με θετική ανάδραση προς τις ομογενοποιητικές τάσεις του κρατικού ή πολιτιστικού εθνοκεντρισμού και φυλετισμού, και τις υποτιμητικές θρησκευτικές αξιολογήσεις της ανθρώπινης ύπαρξης εν πτώσει.

7) Τέλος, η αποτυχία της Αναγέννησης να μεταβάλλει τον ρου της ιστορίας με αλλαγή του Κοσμοθεωρητικού Μοντέλου, απομάκρυνε την επίδραση του κλασικισμού από τη σύγχρονη πραγματικότητα ως κατευθυντήριας γραμμής αξιολογίας του αγώνα και της αριστείας του ατόμου.

Ο Διαφωτισμός, η Γαλλική Επανάσταση και η Γαλλική Αυτοκρατορία ήταν νερωμένη αναγέννηση, αλλά και απέτυχαν επίσης. Επέπρωτο στην Αμερικανική Επανάσταση να επαναρχίσει την πορεία αλλαγής του Μοντέλου και επανόδου στην Κλασσική Αξιολογία.

Τόσο το Απολυταρχικό Κράτος, όσο και το Φασιστικό, το Κομμουνιστικό, το ΕθνικοΣοσιαλιστικό, καθώς και το Δημοκρατικό Κράτος του Σοσιαλισμού και της Ευημερίας (Welfare State), ακολούθησαν με επιδεινούμενη παρεμβατικότητα τη γραμμή αυτή του Νεωτερικού Ευρωπαϊκού Κράτους.

Με τη μεγέθυνση του ρόλου των ΗΠΑ, και την εντέλεια Ηγεμονική τους θέση, με το ξεπέραςμα της περιόδου της Βιομηχανικής Επανάστασης, με την παγκοσμιοποίηση και τη συνεπακόλουθη κυριαρχία των αδέσποτων και άναρχων αγορών, με τη διαδοχική επικράτηση του Μοντέλου της Ενδοκοσμικής Τελειότητας (της αξιολογίας του αγώνα και της αριστείας), το Κράτος έχει αρχίσει να συρικνώνεται και θα συνεχίσει να περιορίζεται προς τον τύπο του φυσικού (και αρχαίου) Κράτους, όπως το έχουμε ορίσει. Σε αυτό συντρέχουν και οι γεωπολιτικές εξελίξεις με τη διαδικασία μεταμόρφωσης της Αμερικανικής Ηγεμονίας σε «Αυτοκρατορία».

Στην 5^η συνάντησή μας της Α΄ Σειράς αυτού του Κύκλου, την Πέμπτη 18 Μαρτίου στις 8.30 το βράδυ, θα αναλύσουμε το θέμα:

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΙΚΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Είδαμε την προηγούμενη Πέμπτη ότι η ιδιότυπη δομή του ΝεοΕλληνικού Συστήματος (*suí generis* συνδυασμός Γραφειοκρατικού Λεβιάθαν και Φεουδαρχικού Μοντέλου παντού και ιδίως στην οικονομία) πρέπει άρδην να αλλάξει ώ στε το Κράτος να επικεντρωθεί στα θεμελιώδη του καθήκοντα, που τώ ρα δεν εκτελεί, και να εγκαταλείψει την ανίκανη πολυπραγμοσύνη του στις ατομικές δικαιοδοσίες, και την αθέμιτη διαπλοκή του με το Φεουδαρχικό σύστημα για την εξυπηρέτηση του τελευταίου. Πρέπει να πάψει να λειτουργεί ως καταπιεστικός μηχανισμός περιοριζόμενο στον φυσικό του ρόλο ως εγγυητής ελευθερίας. Εκεί πρέπει να γίνει πολύ ισχυρό.

Αυτή την Πέμπτη θα μελετήσουμε τη σχέση της θεωρίας του Κράτους που παρουσιάσαμε με τη συνεπαγόμενη πολιτειακή συγκρότησή του. Ο Σκοπός (Τέλος) και η Ουσία του Φυσικού Κράτους, και οι προκύπτουσες από αυτά ουσιώδεις λειτουργίες του, καθορίζουν και τη μορφή του ως πολιτειακού μηχανισμού εν συνδυασμώ προς την εξασφάλιση των τελικώ ν σκοπώ ν και των ουσιαστικώ ν λειτουργιώ ν του.

Ειδικότερα θα ασχοληθούμε (1) με τη Θεωρία της Άριστης Πολιτείας και του Μεικτού Πολιτεύματος, (2) με το Αμερικανικό Μοντέλο και το κατά πόσο αυτό ανταποκρίνεται προς τις προδιαγραφές αυτής της θεωρίας, και τέλος (3) με την αναγκαία πολιτειακή ανασυγκρότηση της Ελλάδας στα πλαίσια μιας συνολικής, ριζοσπαστικής, ειδωλοκλαστικής και ελευθεροκεντρικής Στρατηγικής ανάταξης και αναγέννησης της χώρας.

Οι εκδηλώσεις της Α' Σειρας του ΚΒ' Κύκλου των Σεμιναρίων Ιστορικοφιλοσοφικού Λόγου πραγματοποιούνται κάθε Πέμπτη βράδυ, στις 8.30, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετα την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.